

въ общината да види какво става. Като стигна тамъ, той видѣ, че отвждъ до оградата, върху нѣколко дъски, сковани като одъръ до дувара, бѣше проснатъ мъртавъ човѣкъ, голъ. Докторътъ разсичаше трупътъ на умрѣлия конекрадецъ. Дѣдо Герги не посмѣ да пристъпи и се спрѣ.

Облѣченъ съ бѣла риза, съ окървавени гумени ржкавици, докторътъ държеше нѣщо и говорѣше на нѣколко души, които гледаха отъ прозореца на общината:

— Вижте му сърдцето колко е голѣмо. Той затуй не издържалъ, защото билъ съ болно сърдце. Другитѣ сж били здрави и сж бѣгали повече.

На дѣда Гергия му стана грозно, страшно и намѣсто да влѣзе въ общината и да говори на кмета, както бѣше намислилъ, върна се назадъ въ село.

Новъ, по-силенъ дъждъ валѣ презъ ноцъта, а на сутринъта задуха първиятъ студень есененъ вѣтъръ. Двама стражари на коне караха Илия и останалия живъ конекрадецъ. Тѣ минаха презъ село и се спрѣха до кръчмата, срещу Тодоровата кжща. Илия бѣше посърналъ, съ омачкани дрехи, небръснатъ. Въ тоя студъ той бѣше само по сукнената си абичка. Той се усмихваше, но тая усмивка не бѣше отъ добро.

Насъбраха се хора, дойде и дѣдо Герги.